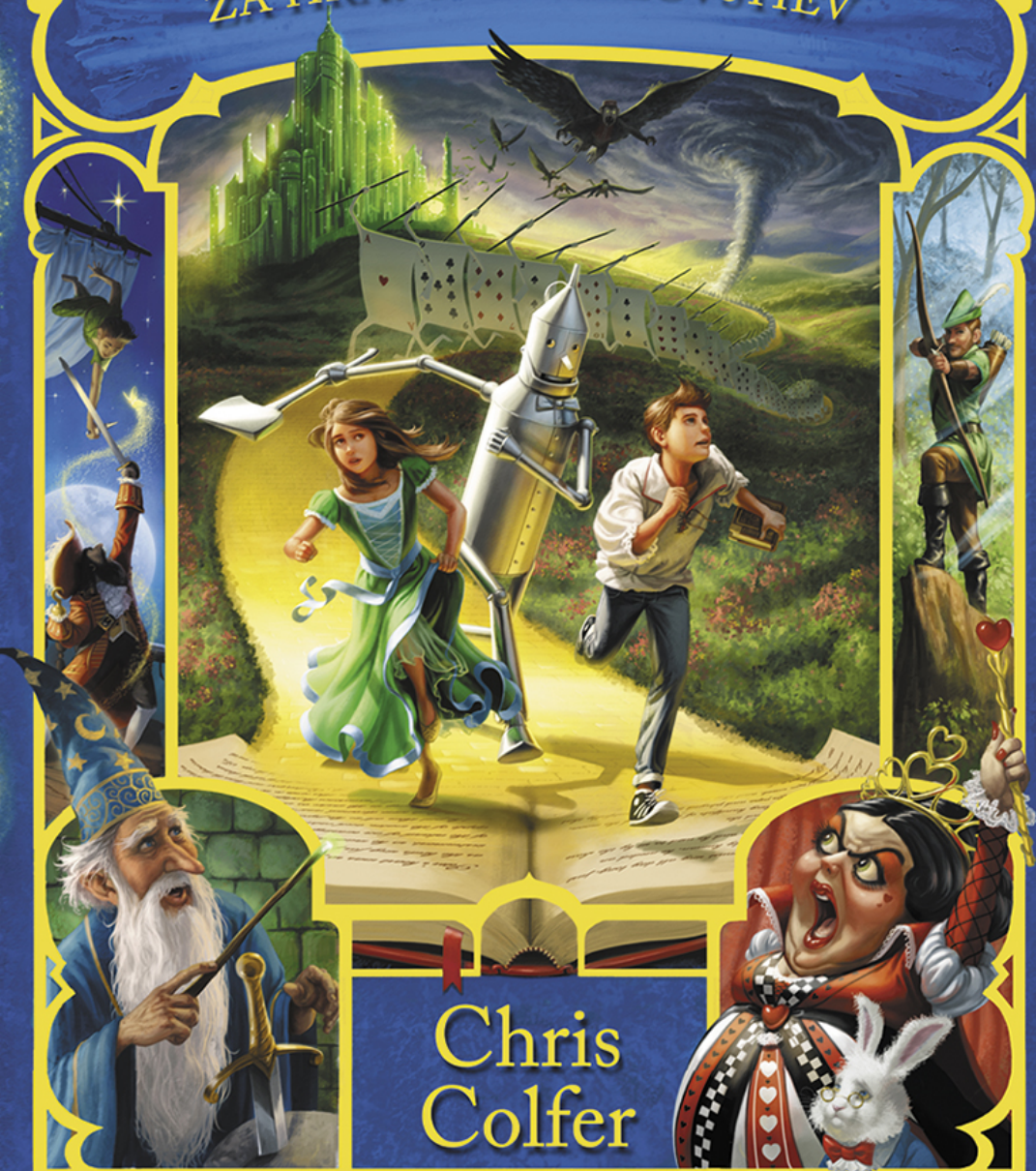

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Krajina príbehov

ZA HRANICE KRÁĽOVSTIEV

Chris
Colfer

Krajina príbehov 4 – Za hranice kráľovstiev

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Chris Colfer

Krajina príbehov 4 – Za hranice kráľovstiev – e-kniha

Copyright © Albatros Media s. r. o., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Krajina príbehov

ZA HRANICE KRÁĽOVSTIEV

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

Venujem rodičom
za to, že ma vždy ľúbili a podporovali.
Nijaká kniha o výchove ich nemohla
pripraviť na moje výstrednosti. Prepáčte,
že som dosekal stolík v obývačke
nindžovskými mečmi. Áno, bol som to ja.

„Knihy sú jedinečne prenosná mágia.“

Stephen King

PROLÓG

DRUHÝ SYN

1845, Kodaň, Dánsko

Hans Christian Andersen sedel v útulnej pracovni vo svojom dome a usilovne písal.

„Vysoko na strome, vyššom než všetky veže v celej krajine, sa vo svojom hniezde prebudil osamelý vtáčik,“ prečítal nahlas prvú vetu svojej najnovšej rozprávky. Tichý škrabot jeho pera stíchol a rozprávkar sa poškrabal na hlave.

„Moment, prečo ten vtáčik vlastne spal?“ položil si otázku. „Prečo sa nezobudil už na úsvite spolu s ostatnými vtákmi? Ak vstane neskôr, bude vyzerat lenivý, nevychovaný. A ja chcem, aby si ho čitatelia obľúbili.“

Hans pokrkvál pergamenový papier a hodil ho na dlážku, kde sa už váľala hromádka z predchádzajúcich pokusov. Vytiahol si aj nové brko, dúfal, že dlhšie a tmavšie pero mu pomôže oživiť nápady.

„*Vysoko na strome, vyššom než všetky veže v celej krajine, si malý vtáčik vil hniezdo...*“ Opäť sa zastavil. „Nie, ak si vije hniezdo, čitatelia sa zamyslia, či sa chystá zniesť vajíčka, a potom si povedia, že je to príbeh o slobodnej matke. Cirkev ma obviní, že už zase trúsím narážky na nemravnosť.“

Pokrkvál papier a hodil ho k ostatným.

„*Vysoko na strome, vyššom než všetky veže v celom kráľovstve, hľadal vtáčik v zemi červy...*“ Hans si zakryl oči a zastonal. „Ale kdeže! Čo mi to zišlo na um? Takto sa príbeh začať nedá. Ak vyhlásim, že strom prevyšuje všetky veže, nejaký somár si pomyslí, že porovnávam obyčajný strom s Bohom, a narobí mi problémy.“

Autor vzdychol a šmaril aj tento začiatok na dlážku. Spisovatelia v devätnástom storočí to nemali ľahké.

Stojacie hodiny pri jeho písacom stole odbili šiestu. Hans sa po dlhom čase zdvihol zo stoličky. „Mal by som sa prejsť,“ usúdil.

Vzal si z vešiaka pri dverách kabát aj cylinder a vyšiel z domu. Keď kráčal po ulici, chodci ho bežne spoznávali. Stačilo im zariet jeho výrazný nos a vycivenú postavu a vedeli, že je medzi nimi slávny rozprávkár. Hans zdvorilo zdravil klobúkom všetkých zvedavcov, no náhlil sa preč, aby ho neoslovili.

Napokon prišiel na promenádu Langelinie a posadil sa na svoju obľúbenú lavičku. V posledných lúčoch slnka sa pred ním jagali vody prielivu Øresund. Zhlboka sa nadýchol slaného morského vzduchu a po prvý raz za celý deň sa uvoľnil.

Toto miesto mal Hans najradšej, tu sa vedel zbaviť stresu. Keď sa mu v hlave nahromadilo priveľa myšlienok a nedokázal sa

sústrediť alebo keď sa, práve naopak, v jeho predstavivosti nenachádzal ani jediný nápad, stačila krátka prechádzka po promenáde a bolo mu lepšie. Ak mal šťastie, na súši aj na mori našiel inšpiráciu. A občas, keď mal *naozaj* veľké šťastie, si inšpirácia našla *jeho*.

„Zdravím, pán Andersen,“ ozval sa za ním tichý hlas.

Obzrel sa a potešilo ho, že znovu vidí starého priateľa. Vlastne priateľku. Mala na sebe dlhé belasé šaty, ktoré sa jagali ako nočná obloha. Bola veľmi milá a srdečná, no v celom Dánsku ju poznal jedine Hans.

„Drahá Kmotrička víla! Tak rád vás vidím,“ vyhlásil Hans s úsmevom od ucha k uchu.

Kmotrička víla sa posadila k nemu. „Aj ja vás, aj ja vás. Neboli ste doma, tak som si povedala, že vás nájdem tu. No čo, ťažko sa vám dnes večer píše?“

„Žiaľ, máte pravdu,“ vzdychol Hans. „Sú dni, keď cezo mňa prúdia slová ako veľrieka Níl, inokedy som však vyprahnutý sťa Sahara. Obávam sa, že ste ma zastihli uprostred obdobia sucha, ale som si istý, že aj na mňa znovu zaprší.“

„O tom nepochybujem,“ prikývla Kmotrička víla. „Vlastne som vám prišla zablahoželať. Práve sme sa dopyčuli, že vaše rozprávky vydajú aj v iných krajinách. My víly z toho máme obrovskú radosť. Ste šikovný, šírite príbehy o našom svete do celého ľudského sveta. Ďakujeme vám.“

„To ja mám byť za čo vďačný,“ usmial sa Hans. „Keď ste ma ešte ako mládenca našli v tej otrasnej škole v Elsinore, mal som sto chutí navždy prestať s písaním. Príbehy, ktoré ste mi zverili a dovolili šíriť pod vlastným menom, inšpirovali nielen deti, pre ktoré boli určené, ale najmä mňa. Nebyť vás víl, nikdy by som sa znovu neodvážil písať.“

„Pripisujete nám priveľké zásluhy,“ mávla rukou. „Vy ste presne vedeli, ako tie príbehy prispôsobiť svojej dobe – pridali ste do

nich náboženské a etické motívy. Nebyť toho, ľudia by ich možno neprijali. *Škaredé káčatko*, *Snehová kráľovná*, *Malá morská panna* a ďalšie príbehy by boli upadli do zabudnutia. To vy ste im darovali nesmrteľnosť.“

„Keď už o tom hovoríme, ako sa darí rozprávkovému svetu?“ spýtal sa Hans.

„Veľmi dobre,“ odvetila Kmotrička víla. „Prežíva svoj zlatý vek. Moja drahá Popoluška sa vydala za princa Dalibora zo Staťochného kráľovstva. Šípková Ruženka sa konečne prebudila z tej hroznej kliatby. Snehulienka vystriedala na tróne svoju zlú macochu a vládne Severnému kráľovstvu. Od vyhynutia drakov sme nemali toľko dôvodov na oslavy.“

„Ale moja drahá, na to isté som sa vás opýtal pred takmer desiatimi rokmi a vaša odpoveď bola úplne rovnaká,“ krútil hlavou Hans. „Ešte ako dieťa som počúval tie isté rozprávky. Ten váš svet sa asi vôbec nemení.“

„Kiežby!“ rozosmiala sa. „Tento váš svet sa posúva dopredu oveľa rýchlejšie než náš, no som si istá, že jedného dňa si zladia tempo. Neviem ako a prečo, ale určite sa to stane.“

Vychutnávali si pokoj na promenáde. Postarší pár sa prechádzal popri vode. Malý psík naháňal čajky, ktoré boli dvakrát také veľké ako on. Na neďalekej lúke si otec so synmi púšťal šarkana, matka hojdala v náručí novorodenú dcérku. Chlapci sa smiali, keď vietor vynášal šarkana čoraz vyššie.

„Hans?“ ozvala sa po chvíli Kmotrička víla. „Pamätáte si, čo vám v detstve robilo radosť?“

Dlho sa nemusel rozpomätať. „Bol som šťastný na miestach, ako je táto promenáda,“ vyhlásil.

„Prečo?“

„Je to miesto neobmedzených možností,“ vysvetlil. „Hocikedy sa môže objaviť hocikto alebo hocičo. Cez lúku môže prejsť

sprievod, oblohou môže preletieť krdeľ vtákov, čo sa vracajú z teplých krajín, alebo pripláva loď a na nej panovník nejakej vzdialenej ríše. Predpokladám, že každé dieťa sa najviac teší vtedy, keď mu niečo podnecuje predstavivosť.“

„Zaujímavé,“ povedala Kmotrička víla.

Hans jej v očiach čítal, že ju čosi ťaží. A ak mohol súdiť podľa toho, na čo sa opýtala, tipoval, že to súvisí s detstvom.

„Odpusťte,“ nadýchol sa, „ale poznáme sa už dávno a je mi skoro trápne sa na to pýtať... máte deti?“

„Mám,“ usmiala sa. „Mám dvoch synov. Obaja akoby z oka vypadli môjmu nebohému manželovi. John je starší, je to veselé dieťa so zmyslom pre dobrodružstvo. Stále si hľadá nových priateľov a skúma nové miesta. Všetci ho majú radi.“

Kmotrička víla náhle stíchla.

„A čo váš druhý syn?“ nedal pokoj Hans.

Akoby sa zatiahlo nebo, na tvári Kmotričky víly odrazu nebolo ani stopy po radosti. Úsmev jej pohasol, sklopila oči. „Volá sa Lloyd. Od Johna je o pár rokov mladší a... *celkom iný.*“

„Aha,“ prisvedčil Hans. Očividne to pre ňu bola boľavá téma.

„Prepáčte,“ riekla a zhlboka vzdychla. „Som z neho sklamaná a nedokážem to už tajiť. Celý život sa usilujem dávať ľuďom kľúče k ich šťastiu, ale aj keby som sa pretrhla, šťastie vlastného syna odomknúť nedokážem.“

„Ak to správne chápem, prežíva ťažké obdobie?“ Hans nechcel vyzvedať, ale ešte nikdy nevidel Kmotričku vílu takú bezmocnú.

„Áno. Ale nemyslím, že je to len prechodné obdobie,“ odvetila.

Keď to už nahryzla, bolo pre ňu ťažké prestať, našťastie Hans mal chuť počúvať ju. Položil jej ruku na plece a ona sa mu zdôverila.

„Je to asi hrozné, že tak hovorím o vlastnom synovi, ale keď mi zomrel manžel, v Lloydovi sa tuším niečo zlomilo,“ priznala Kmotrička víla. „Akoby spolu s otcom stratil schopnosť tešiť

sa. Naposledy sa usmial hádam ako bábätko. Má rád samotu, neznáša spoločnosť. Málokedy rozpráva, a ak otvorí ústa, nečakajte od neho viac než slovo. Odlišnejší od Johna už ani nemôže byť. Pripadá mi nešťastný a bojím sa, že taký zostane navždy.“

Po líci sa jej skotúlala slza. Kmotrička víla si vytiahla z vrecka na šatách vreckovku a osušila si oči.

„Určite má rád aspoň niečo,“ tíšil ju Hans. „Má nejaké koničky?“

Kmotrička víla sa musela zamyslieť. „Rád číta,“ prikývla. „Vlastne číta stále, najmä literatúru z tohto vášho sveta. To jediné ho zrejme zaujíma, ale nie som si istá, či sa z toho aj *teší*.“

Hans uvažoval. Odjakživa vedel deti zabávať, ale ich náprava nebola jeho silnou stránkou. Predstavil si sám seba na Lloydovom mieste a pátral po niečom, čo by ho rozveselilo.

„Možnože *čítať* nestačí,“ vyhlásil a tvár mu opäť rozjasnil úsmev. „Ak ho zaujímajú knihy, azda by toho konička mohol rozšíriť.“

„Ako to myslíte?“

„Keď som bol ešte začínajúci spisovateľ,“ vysvetľoval Hans, „dánsky kráľ mi venoval peniaze, aby som mohol cestovať po Európe. Precestoval som Škandináviu, potom Taliansko a Švajčiarsko, bol som v Anglicku a vrátil som sa sem. Slovmi neviem opísať, aké to bolo úchvatné, keď som na vlastné oči videl všetky miesta, o ktorých som dovtedy iba čítal. Zázraky, ktoré som tam uzrel, by naozaj nevystihol nijaký opis. Zostal mi z toho v srdci úsmev.“

Kmotrička víla si nebola istá, či ho chápe. „John má tento svet rád, ale Lloyd ani nevyjde z izby, keď ho sem volám.“

Hans zdvihol ukazovák. „Dobre, tak ho pozvite do sveta, ktorý by ho oslovil. Čo keby ste ho zaviedli do príbehu z niektorej knihy, ktorú si obľúbil? To, o čom číta, ho možno zaujíma len tak

napoly, ale keby videl miesta, ktoré sa tam opisujú, určite by sa znovu usmieval.“

Kmotrička víla sa zadívala na more, akoby jej vlny priniesli riešenie dávnej záhady. „Ale čo ak nie som schopná až takých čarov?“ spýtala sa takmer v tranze. „Viem putovať medzi svetmi, ktoré existujú, ale dokážem ich *stvorit*? Ako by som mohla oživiť písané slová?“

Hans sa poobzeral okolo seba, aby to, čo sa jej chystal povedať, nikto nezačul. „Možno nemusíte nič *tvorit*,“ začal. „Čo ak je každý príbeh, ktorý kedy ľudia vyrozprávali, osobitnou ríšou? Čo ak iba čaká, kým ju objavia? Možnože šťastie nie je to jediné, k čomu treba nájsť kľúč.“

Tá myšlienka bola taká vábivá a vzrušujúca, že Kmotrička víla sa jej sily až zľakla. Čo keby dokázala prejsť do hocikákeho príbehu tak jednoducho, ako vstupuje do rozprávkového sveta a do Iného sveta – sveta ľudí? Keby tak mala moc vyrobiť z hocijakej knihy portál?

„Zvečeria sa,“ povedal Hans, lebo obloha nad nimi skutočne tmavla. „Nechcete si so mnou vypiť čaj? Tento rozhovor mi pripomína príbeh, ktorý teraz píšem. Volá sa *Rozprávka o matke*...“

Pozrel vedľa seba, no Kmotrička víla tam už nebola. Zmizla. Hans sa nad jej náhlým odchodom ticho zasmial. Asi jej nasadil chrobáka do hlavy, keď už nevydržala ani chvíľu a musela ten nápad vyskúšať.

Nasledovali týždne, keď mala Kmotrička víla toľko práce ako už dávno nie. Zamkla sa vo svojich komnatách v paláci víl a neodpočinula si od rána do večera. Akoby vytvárala nový recept, hľadala ingrediencie, ktoré by mohla starostlivo skombinovať

a pomocou nich uskutočniť Hansov nápad. Listovala v knihách kúziel, knihách elixírov a knihách zaklínadiel. Študovala čiernu mágiu, bielu mágiu aj dejiny mágie.

Pomaly dávala dohromady výsledok, jeden prvok za druhým, akoby zošívala prikrývku. O svojom postupe si viedla denník a často doň nazerala, aby neurobila dvakrát tú istú chybu. Keď napokon objavila tie správne zložky, zmiešala ich a nechala výslednú zmes dva týždne odpočívať v mesačnom svite. Magický výtvor bol na svete. Naliala ho do malej modrej fľaštičky.

Tak ako pri každom experimente, aj tento musela na niečom – alebo niekom – overiť. Vytiahla z knižnice *Frankensteina* od Mary Shelleyovej a položila knihu na dlážku. Otvorila ju na prvej strane, opatrne tam nakvapkala tri kvapky elixíru, pomaly jednu za druhou.

Len čo sa stránky dotkla aj tretia kvapka, kniha sa rozžiarila ako obrovský reflektor. Vystrelil z nej pás jasnobieleho svetla, a keďže komnata nemala strop, svietil rovno do noci. Videli ho široko-ďaleko okolo paláca.

Kmotrička víla sa nemohla dočkať, kedy zistí, či elixír funguje, a tak zabudla na opatrnosť. Chytila do ruky čarovnú paličku a vkročila rovno do svetla. Už nestála vo svojich komnatách v paláci víl, bola vo svete *slov*.

Všade, kam sa len pozrela, víril okolo nej písaný text, poskakoval, vznášal sa. Kmotrička víla spoznávala odseky z knihy. S úžasom sa dívala, ako sa vinú a rozkonárujú do priestoru. Riadky vytvárali siluety vecí, ktoré opisovali, nadobúdali štruktúru a čoskoro okolo nej stvorili svet.

Stála v tmavom lese plnom zježených ihličnanov. Kniha a svetlo, ktoré z nej vychádzalo, bolo to jediné, čo s ňou do tohto zvláštneho lesa doputovalo. Naklonila sa za svetlo a uvidela na druhej strane svoju komnatu – *ten lúč bol portál!* Len dúfala, že ju odniesol tam, kam chcela.

Oblohu prežiaril blesk a ona sa mykla. Na neďalekom kopci rozoznávala siluetu mohutnej gotickej stavby s niekoľkými vežami. Srdce sa jej pri tom pohľade rozbúchalo.

„*Bodaj ťa!*“ zhíkla. „Tam je zámok doktora Frankenstein! Elixír účinkuje! Vstúpila som do knihy!“

Viac nečakala, vrátila sa pomocou lúča do vlastných komnát. Knihu, stále presvetlenú, zatvorila nohou a svetlo zmizlo. Zväzok vyzeral odrazu celkom bežne.

Kmotrička víla od nadšenia ledva dýchala. Vzala fľaštičku s elixírom a utekala po chodbe do Lloydovej izby. Bola si istá, že správa o tomto vynáleze ho nadchne. Veselo mu zaklopala na dvere.

„Lloyd? Srdiečko?“ zavolala, len čo vošla do synovej izby.

V tej miestnosti vládla taká tma, aká nikde inde v paláci víl nebola. Nečudo, palác bol otvorený, ale Lloyd si izbu chránil rozvešanými plachtami a dekami, aby mal pocit súkromia, takže to tam vyzeralo ako v stane.

Syn Kmotričky víly mal na policičke poháre s malými hlodavcami, plazmi a hmyzom. Tie tvory sa však zúfalo pokúšali uniknúť a vyzerali skôr ako väzni než domáci miláčikovia. Jeho matka zdvihla jednu fľašu a smutne zistila, že v nej zahynul nočný motýľ – ten istý, ktorému jej syn pred troma dňami sľuboval slobodu.

Lloyd sedel na posteli a čítal pri svetle sviečky *Muža v železnej maske*. Bol útlý, tenký, mal však okrúhlu tváričku a husté tmavé vlasy. Nezdvihol pohľad od riadkov, hoci matka sa už posadila k nohám posteľe.

„Pripravila som ti niečo mimoriadne, miláčik,“ povedala Kmotrička víla. „Dost som sa na tom narobila a myslím, že ťa to poteší.“

Lloyd ďalej čítal, mamu si vôbec nevšímal. Vytiahla mu knihu z rúk a prinútila ho, aby jej venoval pozornosť.

„Čo keby som ti povedala, že sa môžeš dostať do svojich obľúbených príbehov?“ podpichla ho a ukázala mu fľaštičku. „Námiešala som veľmi silný elixír. Stačí pár kvapiek a z hoci ktorej tvojej knihy sa stane portál. No nie je to úžasné?! Nechcel by si vidieť všetky svoje obľúbené miesta a postavy na vlastné oči?“

Lloyd potichu spracúval tú informáciu. Kmotrička víla mu na kratučkú chvíľu zazrela v očiach záujem. Srdce sa jej zatrepotalo, lebo dúfala, že mu na tvári svitne úsmev. Ale napokon iba vzdychol. „Cestovanie je strašne únavné, mama,“ vyhlásil a vzal si späť knihu. „Radšej tu zostanem a budem si čítať.“

Nádeje, ktoré si robila, dopadli strmhlav na zem. Ak ho už ani toto nenadchne, tak asi nič.

„Ako chceš,“ vzdychla a vstala. „Ale keby si si to rozmyslel, daj mi, prosím ťa, vedieť.“

Kmotrička víla vedela, že taká smutná nezaspí, nuž sa túlala po palácových chodbách, až prišla k Sieni snov. Otvorila dvere a vošla do nekonečného priestoru, kde sa vznášali tisícky guľ. Každá predstavovala niečí sen. Kmotrička dúfala, že aspoň *niekomu* sen splní, kým sa odoberie do postele.

Odrazu jej zišla na um fascinujúca myšlienka. Už veľmi dlho iba háda, čo by jej synovi urobilo radosť. No čo ak sa jeho sen vznáša tu, v Sieni snov? Keby doň nazrela, možno by Lloydovi dokázala pomôcť.

Kmotrička víla zdvihla čarovnú paličku, rýchlo ňou zakrúžila. Všetky gule v Sieni snov znehybneli. Len jedna veľká v diaľke sa posúvala ďalej, priletela a pristála jej v dlaniach. Zadívala sa do nej, nedočkavo zisťovala, o čom sníva jej syn.

Vnútri bola hmla, akoby sa tam kúdočila para alebo dym. Len čo sa opar rozplynul, Kmotrička víla ticho vykrikla. Všade, kam sa pozrela, videla skazu. Zámky a paláce sa rozpadávali, dediny

horeli. Zem bola pokrytá mŕtvymi telami všetkých možných tvorov. Bolo to ako koniec sveta.

Uprostred toho chaosu na hromade trosiek stál trón a na ňom sedel Lloyd. Na hlave mal veľkú zlatú korunu. Tvár sa mu krivila do chladného úsmevu, keď pozoroval hrôzu okolo seba. V diaľke zazrela Kmotrička víla ešte niečo a na celom tele pocítila zimomriavky. Bol to čerstvo vykopaný hrob a na náhrobku bolo vyryté jej meno.

Kmotričke víle prišlo zle. Už bolo jasné, že synovi ničím neurobí radosť – jeho najväčší sen bol jej najväčšou nočnou morou. Frankenstein nebol jediný, kto na svet priviedol netvora...

PRVÁ KAPITOLA

ČAROVNÝ NÁPOJ

O byvatelia Trpasličieho lesa vedeli, že ak im je život milý, dnes večer musia zďaleka obísť Potok mŕtveho. Pri každom splne o polnoci sa tam schádzali čarodejnice z lesov a susedných kráľovstiev. Nikoho iného tam nechceli, a ak ich nejaký zvedavec vyrušil, spravili z neho odstrašujúci príklad.

Sám Potok mŕtveho bol zahalený tajomstvom, bolo to teda ideálne miesto na stretnutia čarodejníc. Jeho prúd občas bez varovania a vysvetlenia zmenil smer, začal tiecť do kopca. Vždy keď sa to stalo, na jeho hladine sa vznášali rakvy z neznámeho miesta.

Nikdy sa neprišlo na to, či mŕtvolky sú v rakvách a kto alebo čo ich takto po vode posielal. Popravde, na kladenie otázok nebol

čas. Keď sa zjavili mŕtvolý, čarodejnice si ich rozobrali ako supy a všetko, čo potrebovali, si odniesli domov v pohároch, aby mali zásoby na svoje odvary a elixíry.

Polnočné stretnutia sa odohrávali v Čarovnom nápoji, starom hostinci postavenom len z konárov a pazderia, ktorý sa nachádzal uprostred potoka ako obrovský bobrí brloh. Z komína na hostincoi stúpala dym, šíril ostrý zápach a signalizoval čarodejniciam, že stretnutie sa o chvíľu začne.

Na stretnutiach sa väčšinou nič významné nedialo a mávali nízku účasť. V časoch krízy, ktorá zachvátila kráľovstvá, sa však očakávalo oveľa viac čarodejníc.

Niektoré doputovali k potoku pešo alebo na muliciach. Iné prileteli za dymovým signálom z hostinca na metlách. Zopár sa ich pripravilo na čloch a narýchlo zbúchaných pltiach. Ďalšie dokonca priplávali samy v podobe vodných hadov.

O polnoci už hostinec praskal vo švíkoch. Okolo obrovského kotla v jeho strede sedela asi stovka čarodejníc a tie, čo prišli neskôr, postávali vzadu.

Vie sa, že čierna mágia poznačí každého, kto sa ňou zaoberá. Na každej z prítomných žien sa to prejavovalo inak. Niektoré čarodejnice mali bradavice, obrovské nosy, zahŕňajúce časti tela alebo im oči doslova vypadávali z jamiek. Ďalšie už ani nepripomínali ľudí: mali kopytá a rohy, chvosty a perie, niektoré dokonca rypáky či zobáky.

Ku kotlu podišla nízka zavalitá čarodejnica so skamenenou pokožkou. Vhodila doň za hrst skaliek a tekutina sa zaligotala, ožiari-la miestnosť hrozivým zeleným svetlom. Stretnutie sa začalo.

„Vitajte, sestry,“ prehovorila kamenná čarodejnica hrubým hlasom. „Som Chrlička, kamenná vládkyňa Trpasličieho lesa. Predpokladám, že všetky sme sem dnes prišli prebrať tú istú tému, tak nestrácajme čas.“

Čarodejnice sa obzerali po hostinci a prikyvovali. Bola to pestrá spoločnosť, ale zjednotila ich nesmierna hrôza.

Slova sa ujala Jašterica, čarodejnica so šupinatou zelenou pokožkou a dlhým rozoklaným jazykom.

„Prišli sssme sssa porozprávať o nezvesstných deťoch,“ zasýčala. „Ako prvá vyhlasssujem, že čarodejnica, ktorá ich unášša, sss tým mussší ihneď presstať, lebo násss privedie do záhuby!“

Tieto slová väčšinu účastníčok pobúrili. Uhliarka, čarodejnica z popola a sadzí, tak silno udrela do stoličky, že jej odpadla časť päste.

„Ako sa nás opovažuješ obviňovať?!“ zrúkla na Jaštericu. Z úst jej spolu so slovami vyletovali žeravé uhlíky. Keď sa takto rozzúrila, cez praskliny na pokožke jej presvitala žiara lávy. „Len čo nastane nejaká kríza, nás obviňujú ako prvé! Aspoň z vlastných radov by som očakávala lepší prístup!“

Arboréta, čarodejnica, ktorá mala vlasy z konárikov a celé telo pokryté stromovou kôrou, sa Jašterice zastala.

„Dvanásť detí z Rožného kráľovstva a dvanásť detí zo Statočného kráľovstva zmizlo bez stopy,“ povedala. „Len čarodejnica by mala toľko odvahy a šikovnosti, aby spáchala takýto zločin, a pravdepodobne je dnes medzi nami – v tomto hostinci!“

Tarantula, veľká čarodejnica s tesákmi, štyrmi chlpatými rukami a štyrmi chlpatými nohami, zliezla zo stropu po pavučine, ktorú vypúšťala z brucha. „Ak ste si vy dve také isté, že deti uniesla čarodejnica, možno to bola jedna z vás!“ zavrčala a ukázala naraz všetkými štyrmi rukami.

Prepukol hurhaj – každá čarodejnica odušu vyjadrovala svoj názor. Chrička hodila do kotla ďalšiu hrst skaliek a všetky prítomné umlčal oslepujúci zelený záblesk.

„*Ticho!*“ zahlaholila Chrlička. „Je jedno, ktorá čarodejnica za to môže – kráľovstvá ten zločin hodia na krk *každučkej z nás*, keď nás pochyťajú! Počula som zvesti, že v dedinách sa chystá hon na čarodejnice. Musíme sa pripraviť!“

Predstúpila čarodejnica v šarlátovom rúchu. „Smiem predložiť návrh?“ spýtala sa pokojne. Zložila si z hlavy kapucňu a zopár čarodejníc zhíklo. Bola to úplne normálne vyzerajúca žena v strednom veku – a ešte aj pekná.

„Hagetta!“ zvolala Chrlička a zagánila na ňu. „Po toľkom čase si nás konečne poctila svojou prítomnosťou.“

„Ona sssem nepatrí!“ zasyčala Jašterica.

„Je hanbou všetkých *skutočných* čarodejníc,“ odplula si Uhliarka.

Kritika Hagetty bola to jediné, na čom sa všetky zhodli, ale Hagetta vopred vedela, že v hostinci vyvolá rozruch.

„Len preto, že sa venujem bielej mágií, ešte nie som o nič slabšia čarodejnica ako vy,“ povedala Hagetta. „A ubezpečujem vás, že za stenami tohto hostinca sa nikto nebude pýtať, akú mágiu pestujem, ak zmiznú ďalšie deti. Lesy budú prečesávať nahnevané davy, kým nás nenájdu všetky do jednej. Pochytajú nás a upália na hranici. Takže na rozdiel od vás ostatných som teraz prišla navrhnúť riešenie, ktoré by hon na čarodejnice mohlo zastaviť.“

Čarodejnice šomrali a trúsili nadávky. Chrlička hodila do kotla ďalšiu hrst skaliek, aby ich utíšila.

„Nikto z nás nechce hon na čarodejnice, takže ak si Hagetta myslí, že nás pred ním zachráni, nech hovorí,“ vyhlásila. „Ale rýchlo – minuli sa mi skalky.“

Hagetta sa rozhladla po hostinci, aby pozrela do očí čo najväčšiemu počtu čarodejníc. Vedela, že to bude náročné publikum, ale nemienila odísť, kým ich nepresvedčí.

„Navrhujem, aby sme sa prestali obviňovať a sústredili sa na hľadanie skutočnej vinníčky,“ začala. „Svet nás vždy obviňoval za chyby jednotlivých čarodejníc. Žiadna z vás by dnes večer neprišla, keby bola skutočne vinná, takže musíme spolupracovať a odovzdať spravodlivosti tú, ktorá za to naozaj môže. Dokážeme svoju nevinu, ak sa rozhodneme pomôcť kráľovstvám vyriešiť záhadu nezvestných detí.“

„Nemôžeme im vydať jednu z nás! Toto je sesterstvo!“ zvolala Uhliarka.

„Nebude to sssssstersstvo, ak všššetky zomrieme,“ namietla Jašterica.

„Ľudia predsa nechcú pomoc od čarodejníc!“ namietla Arboréta.

Vzadu sa rozplakala čarodejnica s veľkým bruchom a nosom ako mrkva a celé osadenstvo hostinca sa k nej obrátilo.

„Prepáčte,“ ospravedlnila sa dojatá čarodejnica. „Len sa stotožňujem s tým, čo hovorí Hagetta. Nie som svätica, ale celý život ma z niečoho obviňujú, hoci som nevinná.“

Hlasno sa vysmrkala do plášťa vedľa stojacej ženy.

„NEVINNÁ ČARODEJNICA NEEEXISTUJE!“ zadunel hlboký hlas, ktorý nikto neočakával.

Odrazu sa rozleteli dvere hostinca a všetky čarodejnice sa mykli. Dnu vpochodoval muž s vrecom na hlave, ako keby mu to tu celé patrilo. Za ním išiel tucet vojakov v červeno-bielych uniformách.

Všetky čarodejnice vyskočili na rovné nohy, takáto drzosť ich rozzúrila.

„Prepáčte, že vyrušujem, *dámy* – ak vás smiem takto nazvať,“ povedal muž v maske a sebaisto za zasmial. „Počúvam vás celý večer a už nemôžem mlčať.“

„Ako sa opovažuješ rušiť nás!“ zvolala Chriľčka. „Odtiaľto sa ešte nijaký votrelec nedostal živý...“

Muž v maske zdvihol ruku, aby ju umlčal. „Skôr než nás premeníte na myši, aby sa mali na čom hostiť vaši priatelia, dovoľte mi predstaviť sa. Volajú ma Muž v maske – a iste chápete prečo. Títo vojaci sú pozostatok Veľkej armády, ktorá pred piatimi mesiacmi takmer dobyla svet. Možno ste o nás počuli.“

Čarodejnice sa síce priamo nezapojili do nedávnej vojny, ale veľmi dobre vedeli o pekle, ktoré rozpútala Veľká armáda.

„Tohto človeka nemôžete brať vážne!“ zvolala Hagetta. Vedela, že musí zasiahnuť, skôr než čarodejnice premôže zvedavosť. „Chystá sa vám narozprávať nezmysly o tom, ako viedol armádu a vychoval draka. Lenže nakoniec ho vyhnala stará víla.“

Muž v maske na ňu zagánil. „Takže aspoň ty si o mne počula,“ zatiahol. Premeral si Hagettu od hlavy po päty – niečo mu na nej bolo veľmi známe. Bol presvedčený, že ich cesty sa kedysi dávno skrížili, ale nechcel strácať čas lovením v pamäti. Prišiel do hostinca s jasným zámerom a vedel, že čarodejnice mu neposkytnú veľa času.

„Neprišiel som na vás urobiť dojem, prišiel som vás varovať a ponúknuť vám *spoluprácu*,“ vyhlásil.

„Nepotrebujeme spolupracovať s takými ako ty,“ odvrkla Chrlička.

Muž v maske sa nedal zahriať a pokračoval: „Máte právo byť znepokojené. Všetci sa nazdávajú, že miznutie detí majú na svedomí čarodejnice, a dediny, ktoré prišli o najmladšiu generáciu, to neberú na ľahkú váhu. Niekoľko mesiacov sa skrývam, a predsa som počul o pripravovanej pomste. Nechystajú len taký bežný hon na čarodejnice – chcú vás úplne *vyhladiť*!“

Tá správa ich omráčila. O čo ide? Pokúša sa ich Muž v maske rozzúriť alebo je situácia ešte horšia, ako sa nazdávali?“

„Preto musíme nájsť tú, ktorá to má na svedomí,“ ozvala sa Hagetta.

Muž v maske pokrútil hlavou. „Žiaľ, nemôžete tomu zabrániť. Aj keby ste dokázali, že všetky čarodejnice sú nevinné, masaker nezastavíte. Ľudia nechcú len spravodlivosť za nezvestné deti, chcú spravodlivosť za všetky zločiny, ktorých ste sa voči nim dopustili. Nezvestné deti využijú ako zámienku a pomstia sa vám za celé storočia!“

Čarodejnice stíchli. Vzťahy medzi čarodejnicami a ľuďmi nikdy neboli jednoduché a miznutie detí možno ľudské kráľovstvá rozzúrilo tak, že už niet cesty späť.

„To ty vyvolávaš vojny, všade kam chodíš,“ namietla Hagetta, ktorá sa zúfalo snažila znížiť význam jeho slov. „Nemôžeme tohto človeka počúvať! Bude spokojný, až keď zhorí celý svet!“

Muž v maske sa usmial. „Chystajú sa útoky a bitky, ale príliš si fandíte, keď si myslíte, že vypukne vojna. Nemáte šancu. Keď na vás zaútočia – sú vo veľkej prevahe! Váš druh onedlho vyhynie ako draky.“

Čarodejnici, ktorá sa predtým rozplakala, znovu vytryskli slzy. Zohla sa a vyvracala sa na dlážku. „Pardon,“ hlesla. „Je toho na mňa priveľa.“

Plukovník Rembert, ktorý stál medzi vojakmi Veľkej armády, zdvihol obočie. Na tej čarodejnici sa mu čosi nepozdávalo.

„Podľa mňa je za tými únosmi Aliancia šťastnej budúcnosti!“ vyhlásil Muž v maske. „Víly sa odjakživa túžili zbaviť čarodejníc, preto chcú vyprovokovať ich masové vyhladenie! Neprekvapilo by ma, keby deti unášala tá nová Kmotrička víla!“

„Kmotrička víla by nikdy neuniesla dva tucty detí,“ ozvala sa jedna hlava dvojhlavej víly vzadu.

Potkanica, nenápadná čarodejnica s hustými strapatými vlasmi a obrovskými prednými zubami, vyliezla na stoličku, aby ju bolo vidieť. „Ak za tým aj nie sú víly, určite naše vyhladenie podporia!“ zvolala.

„Chcú žiť vo svete bez čarodejní!“ pridala sa Arboréta.

„Chcú mágiu len pre sseba!“ zasyčala Jašterica.

Čarodejnice sa dali ľahko presvedčiť, že únos detí je sprisahanie proti nim, a čoskoro sa celý hostinec ozýval nenávisťou k vílam. Muž v maske dostal čarodejnice presne tam, kde ich chcel mať.

„Je načase, aby sa čarodejnice bránili!“ vyhlásil.

Čarodejnice súhlasne zahučali, len Chrlička pokrútila hlavou, vystupovala ako hlas rozumu.

„To by bola samovražda,“ namietla. „Práve si povedal, že sú v prevahe, najmä ak sa do toho zapoja víly.“

Muž v maske si počúchal ruky. „Nebudú v prevahe, keď si nájdete tých správnych priateľov,“ povedal posmešne. „S mojou pomocou môžete vytvoriť *ďalšiu* armádu!“

Čarodejnice sa rozosmiali. Tá predstava pôsobila komicky.

Hagetta sa rýchlo ujala slova. „Armádu? Akú armádu? Jednu si už mal a tá prehrala. Prečo by sme ti mali veriť, že zvládneš viesť *ďalšiu*?“

Muž v maske na ňu zagánil. Očividne ho zasiahla na citlivom mieste.

„JA SOM NEPREHRAL!“ zvolal. „Celý život plánujem, ako poraziť víly! Zatiaľ sa mi podaril každý krok! Veľká armáda, drak a útok na palác víl ich nemali zničiť – len oslabiť! Keď si mysleli, že je po boji, vkradol som sa do paláca a získal som čarovný odvar, o ktorý mi od začiatku išlo! Teraz, keď ho mám, môže sa začať skutočná vojna!“

Cez vrece na hlave Muža v maske prenikli kvapky potu. Párkrát sa zhlboka nadýchol, aby sa upokojil.

„Ale skôr než sa pustím do ďalšej fázy svojho plánu, potrebujem vašu pomoc,“ pokračoval. „V paláci víl bolo ešte niečo, čo som chcel ukradnúť – určitá zbierka, ale nebohá Kmotrička víla

sa jej zrejme zbavila. Musíte mi pomôcť zistiť, kam ju dala. Keď ju nájdem a skombinujem s odvarom, dokážem vytvoriť novú armádu.“

Chrlička si skrížila ruky na hrudi. „Lenže akú armádu?“ spýtala sa. „Ak na porážku víl nestačila Veľká armáda a drak, tak aká to má byť armáda?“

„Armáda, akú si ani neviete predstaviť!“ vyhlásil muž v maske s teatrálnym gestom. „Armáda, pri ktorej bude Veľká armáda vyzerat ako banda detí! Sníval som o nej od malička a s vašou pomocou ju sem privediem. Môžeme jej veliť spolu a tento svet bude náš!“

Čarodejnice nevedeli, či Muž v maske zošalel, alebo na jeho slovách niečo je.

Dojatá čarodejnica sa po jeho prejave zase neovládla. „Prepáčte. Je to krásne, keď sa niekto dokáže tak nadchnúť,“ hlesla a po tvári jej tiekli slzy.

Plukovník Rembert na ňu podozrievavo hľadel. Nos pripomínajúci mrkvu jej odplavili slzy – *bola to maska!*

„Pane, myslím, že tu nie sú len čarodejnice!“ zvolal Rembert na Muža v maske. Rýchlo vytiahol pištoľ a namieril ju na podivnú plačúcu čarodejnicu.

Tá však odrazu vyskočila do vzduchu, spravila kotrmelec smerom k Rembertovi a vytiahla z plášťa dlhý meč. V letku Rembertovi odsekla koniec pištole a pristála pred ním.

Potom zastonala a chytila sa za brucho. „Kotrmelece sú v tehotenstve oveľa náročnejšie,“ vzdychla.

Muž v maske vytrieštal oči na čarodejnicu, ktorá vôbec nebola čarodejnicou.

„ZLATOVLÁSKA!“ zvrieskol.

„Zlatovláska, čo robíš v hostinci?“ spýtala sa Hagetta.

„Ahoj, Hagetta,“ pozdravila ju Zlatovláska. „Sledovala som

ta sem. Vedeli sme, že Muž v maske neodolá audiencii u čarodejníč.“

„Kto vy?“ spýtala sa Hagetta.

Muž v maske strelil Rembertovi facku. „Vy idiot! Zaviedli ste nás do pasce!“ zvolal. „Chyťte ju!“

Vojaci Veľkej armády sa so zdvihnutými zbraňami rozbehli k Zlatovláske.

„Teraz!“ zvolala.

Štyri postavy vzadu zhodili masky. Jack, Červená čiapočka, Kvak a tretie prasiatko boli celý čas medzi čarodejnicami.

Dvojhľavá čarodejnica skočila na Muža v maske a rozdelila sa na dvoch ľudí – Alex a Connera Baileyovcov. Obklúčili ho. Alex naňho mierila krištáľovou paličkou a Conner zdvihol meč.

„Nie si tu jediný maskovaný, kamoš,“ uškrnul sa Conner.

Alex mlčala. Tak zvierala paličku, až sa bála, že sa jej zlomí v ruke. Po mesiacoch usilovného pátrania ho má konečne pred sebou. Strhne mu masku a odhalí svetu jeho totožnosť.

„Je koniec,“ povedala Alex. „A tentoraz nikto neutečie!“

Mávla paličkou na všetky okná a dvere a zjavili sa na nich kovové mreže. Dvojčatá, ich priatelia, čarodejnice, vojaci a Muž v maske zostali uväznení v hostinci.

„To je Kmotrička víla!“ zavyla Potkanica a v hostinci sa strhol chaos. Čarodejnice pobiehalí sem a tam, ako keby horelo. Únikové východy boli zablokované, a tak to bolo čím ďalej horšie. Dvojčatá mali čo robiť, aby medzi pobehujúcimi zdesenými ženami nestratili z očí Muža v maske.

Bolo toho na nich veľa a Alex sa rozbúchalo srdce. Muž v maske jej nemôže znovu uniknúť – už ho má tak blízko!

„DOSTĚ!“ zvolala. Oči jej žiarili a vlasy sa jej vznášali nad hlavou. Ani nezdvihla paličku a zo zeme vyrazili popínavé rastliny,

ovinuli sa okolo každej čarodejnice a vojaka Veľkej armády a strhli ich na dlážku.

Conner sa nervózne poobzeral. „Alex, spamätaj sa!“ zašepkal. „Musíš sa sústrediť, aby si dokázala ovládať svoje schopnosti!“

Alex pokrútila hlavou a prebrala sa z omámenia, do ktorého ju uvrhli emócie. Vlasý jej klesli a oči prestali žiariť. V posledných mesiacoch iba s námahou ovládala svoje schopnosti, ale teraz jej bolo úprimne jedno, či popínavé rastliny privolala vedome alebo podvedome – záležalo jej len na tom, aby zajala Muža v maske.

„Si mocné dievča, ale čarodejnice sa nahnevajú, ak sa k nim budeš takto správať,“ povedal Muž v maske a očami hľadal únikovú cestu.

„Ja to risknem,“ odvrkla Alex.

„Dobre – *aj ja!*“

Muž v maske skočil ku kotlu a prevrhol ho. Tekutina sa rozliala po dlážke a zhasla, v hostinci sa rozhostila čierna tma. Alex zamávala paličkou, na stene sa zjavili fakle a osvetlili miestnosť – no Muž v maske zmizol.

„Alex! Aha!“ Conner ukázal na kozub. „Lezie komínom! Chce ujsť na strechu!“

Alex zazrela, ako v kozube zmizli jeho chodidlá. Skočila tam a šplhala sa za ním.

Čarodejnice sa mykali v popínavých rastlinách. Jašterica, Tarantula, Potkanica a Uhliarka sa vyslobodili a vrhli sa na Connera a ostatných.

„Toto vo vlastnom hostinci nestrpíme!“ skríkla Potkanica. Vystrela ruku a zjavila sa jej v nej metla. Naskočila na ňu, lietala okolo Connera a popri tom ho škriabala a plieskala.

„Au!“ zvolal Conner. „Prestaň, ty hnusné myšisko!“

Schmatol rúčku metly a už obaja lietali po hostinci, odrážali sa od stien a stropu ako pingpongová loptička.

Jašterica vyliezla po stene a vrhla sa na Zlatovlásku. Budúca mamička švihla mečom a odsekla čarodejnici ľavú ruku. Zlatovláska pozrela na odseknutú končatinu na dlážke a rozplakala sa.

„Prepáč!“ vzlykla, slzy jej však rýchlo zmizli. „Počkať, vlastne nie. To tie hormóny!“

Ešte dobre, že sa spamätala, lebo Jašterici okamžite narástla nová ruka. Z úst sa jej vysunul jazyk a obmotal sa okolo Zlatovlásky ako klzký červený bič. Potiahol ju za nohy a zrazil ju na zem.

Jack prebehol cez hostinec pomôcť manželke, ale v ceste mu stála Arboréta. Z kôrovej pokožky jej vyliezali húfy hmyzu, útočili naňho, hrýzli ho a bodali po celom tele. Spadol na dlážku, prevaľoval sa sem a tam a zhadzoval ich.

Tarantula sa zamerala na Kvaka. Naháňala ho po hostinci a vystreľovala naňho pavučiny.

„Neznášam pavúky! Neznášam pavúky!“ jačal Kvak a odsakoval pred ňou. „Že som sa ja dal na toto nahovoriť! Musím predsa vládnuť kráľovstvu!“

Červená čiapočka nešla na pomoc priateľom, sadla si s tretím prasiatkom a položila medzi nich hrubý fascikel.

„Keďže majú všetci plné ruky práce, mohli by sme si zatiaľ naplánovať posledné detaily svadby,“ veselo navrhla a začala listovať vo fascikli.

„Samozrejme, vaše bývalé a budúce veličenstvo,“ odvetilo tretie prasiatko.

„Miláčik!“ zvolal Kvak, ktorý ledva uhýbal pred pavučinovými strelami. „Teraz asi nie je najvhodnejší čas na plánovanie našej svadby!“

„Svadba je už o pár dní, Karolko!“ vyhlásila Červená čiapočka. „Tak dlho sme dvojčatám pomáhali vypátrať Muža v maske, že som nemala čas nič naplánovať! Takže... áno, musím vybrať látku na obrusy...“

Vytiahla tri vzorky, úhľadne uložené vo fascikli.

„Čo myslíš, miláčik? Bude lepšia rubínová, rumencová alebo krvavá?“ spýtala sa a zdvihla vzorky.

K Červenej čiapočke doletela zatúlaná pavučinová strela, vyrazila jej vzorku z ruky a prilepila ju k stene.

„Dobrý nápad!“ povedala Červená čiapočka. „Takže rubínová!“

„Ako si želáte, madam,“ prisvedčilo tretie prasiatko a poznačilo si to do zápisníčka.

Conner už neudržel metlu. Pustil ju a s Potkanicou odleteli každý iný smerom. Potkanica vrazila do Jašterice, ktorá sa práve chcela vrhnúť na Zlatovlásku, a obidve sa skotúľali na dlážku.

Conner pristál rovno na Uhliarke. Čarodejnica zrúkla a celé telo jej zažiarilo od lávy, čo sa v nej hromadila. Otvorila ústa a vyšľahol z nich plameň ako z draka. Conner skočil za prevrhnutý kotol a ledva sa vyhol tomu peklu.

„Hej, nepomôže mi niekto? Nejak tu prihára!“ zavolať na priateľov.

Hagetta si kľakla a položila dlaň na dlážku. Zavrela oči a sústredila sa. Priamo od nej prešiel pod Uhliarku akýsi hukot. Z dlážky vyšľahol vodný gejzír, šmaril ju na opačnú stranu hostinca. Hagetta hukot presmerovala, ďalší gejzír vytryskol pod Arborétou a takisto ju šmarilo na opačnú stranu.

Zlatovláska sa rozbehla k Jackovi a pomohla mu striasť zo seba hmyz. Odrazu sa od bolesti prehla.

„Zlatka, čo sa stalo?“ spýtal sa Jack.

„To ma len kope malé,“ odvetila. „Asi sa chce pridať do boja.“

Neviem, či je to chlapec, alebo dievča, ale kopance rozdáva poriadne.“

„Ako jeho mama,“ usmial sa Jack.

Na opačnej strane hostinca Červená čiapočka strácala trpezlivosť s Kvakom.

„Čo umiestnime do stredu stolov?“ spýtala sa. „Sviečky alebo kvety?“

Kvak neodpovedal. Stále uskakoval pred Tarantulou. Dochádzal mu dych a spomaľoval. Každý pavučinový výstrel bol bližšie než ten predtým.

„Karolko, prečo mám pocit, že som jediná, koho zaujíma naša svadba?“ trucovala Čiapočka. „Mohol by si mi aspoň odpovedať.“

Obzrela sa cez plece a uvidela, že Kvak je pritisnutý k stene, celý skrútený v Tarantulinej lepkavej pavučine. Pavúčia čarodejníca sa k nemu približovala s vycerenými tesákmi. Kvak nadobudol bleдозelený odtieň.

„Nebudem ti chutiť!“ zvolal.

„Pekný pokus, ale žaby mám najradšej!“ zavrčala Tarantula.

Práve sa chystala zaboriť tesáky do Kvaka, keď ju Červená čiapočka tresla po hlave stoličkou. Čarodejníca spadla na dlážku a ani sa nepohla.

„Výborne, miláčik!“ zvolal Kvak.

Červená čiapočka si pritiahla bližšie stoličku a sadla si. „Karolko, keď ťa mám konečne na chvíľu pre seba, myslím, že by sme mohli prebrať zoznam hostí.“

Kvak vzdychol. Teraz sa už nemohol vyhnúť plánovaniu svadby.

Muž v maske medzitým vyliezol z komína na strechu. Prebehol po okraji a zisťoval, ako sa dostane dolu. Alex mu bola v päťkách, ale keď sa pretláčala cez otvor komína, zasekli sa jej ruky a nedočkala na paličku.

Muž v maske sa spustil na štyri a začal opatrne zliezať na zem. „TERAZ NEUJDEŠ!“ zvolala Alex. Znovu sa jej rozohoreli oči a zaviali vlasy. Odrazu sa celý hostinec otriasol. Kýval sa sem a tam, potom sa zdvihol z potoka a vzniesol sa do vzduchu ako obrovský balón.

„Alex! Dúfam, že to robíš náročky!“ ozval sa Conner. Keď nezaznela odpoveď, začal za ňou liezť komínom.

Hostinec sa dvíhal čoraz vyššie, vznášal sa ponad stromy Trpasličieho lesa do oblakov. Komín sa pri tom rozpadával a Alex sa vyslobodila. Muž v maske jej nesmie uniknúť. Konečne sa ho bude môcť spýtať na to, čo ju celé mesiace trápi.

„Len mi povedz prečo!“ vyzvala ho. „Prečo si nám klamal? Prečo si predstieral, že si mŕtvy?“

„Život by bol nudný, keby sme poznali všetky odpovede,“ odsekol Muž v maske a díval sa na zem, ktorá sa mu strácala z dohľadu.

„Ako si to mohol spraviť vlastnej rodine?“ pokračovala Alex zúfalo. „My sme ťa mali radi!“

Muž v maske sa zasmial. „Naučíš sa to na vlastnej škode, tak ako aj ja. Nijaká *láska* neexistuje. Príbuzní sú cudzinci, čo majú len spoločnú krv. Tvrdia, že ťa bezpodmienečne milujú, ale napokon ťa najviac zradia. Toto som sa naučil od svojej matky a teraz sa to ty učíš odo mňa.“

Alex pokrútila hlavou. „Si chorý,“ povedala. „Neviem, čo sa ti stalo, ale my s Connerom ti pomôžeme!“ Vystrela otvorenú dlaň, ale Muž v maske na ňu len zagánil.

Conner vyliezol cez rozbitý komín a opatrne zastal vedľa sestry.

„Alex, vezieš nás na Mesiac?“ spýtal sa.

Už sa vznášali tisíce metrov vo vzduchu, vysoko nad oblakmi. Alex si ani nevšimla, ako ďaleko sa dostali, a bolo jej to fuk.

„Priznaj si, že nemáš šancu,“ povedala Alex Mužovi v maske. „Dolu sa dá dostať len jedným spôsobom a ty pôjdeš s nami!“

Muž v maske siahol do vrecka a vytiahol knižočku so zlatou obálkou a modrú fľaštičku so zázračným odvarom. Alex ju okamžite spoznala – ukradol ju z paláca víl.

„Mýliš sa,“ zašepkal. „Mám na výber.“

Muž v maske sa skotúlal zo strechy a strmhľav padal na zem. Dvojčatá skríkli a rozbehli sa na kraj strechy. Muž v maske padal cez oblaky a zmizol im z dohľadu.

„To vážne?“ zvolal Conner. „On sa zabil!“

Alex pokrútila hlavou. „Nie! Takto sa to nemalo skončiť! Mali sme mu pomôcť!“

Vířili v nej tisíce pocitov ako emocionálne tornádo. Tak ju to zaskočilo, že sa nedokázala na nič sústrediť. Vlasy jej klesli a oči jej prestali žiariť.

Hostinec odrazu letel dolu. Dvojčatá aj všetci vnútri začali jačať. Conner jednou rukou chytil rozbitý komín a druhou rukou sestru, aby nespádli.

Počas letu odpadávali časti hostinca. Odletel kusisko strechy a dvojčatá uvideli vnútri svojich kamarátov, ako sa držia, čoho sa dá.

„Rada by som sa vydávala celá!“ jačala Červená čiapočka.

„Alex! Urob niečo!“ zvolal Conner.

Alex sa nedarilo počas pádu chytiť paličku. Keď to konečne dokázala, zdvihla ju nad hlavu a zapraskala ňou ako bičom tesne predtým, než dopadli na zem. Hostinec vyletel dohora ako pri skokoch na gumovom lane a potom dopadol do Potoka mŕtveho – a rozprskol sa na hŕbu konárov.

„Ste všetci nažive?“ spýtal sa Conner a Alex z nich oprašovala úlomky.

Ich priatelia, vojaci aj všetky čarodejnice stonali – ležali pod troskami hostinca. Zlatovláska sa posadila a vracala.

„To z tehotenstva alebo z pádu?“ spýtal sa Jack.

„Netuším,“ odvetila Zlatovláska.

Chrlička zaručala, ešte stále bojovala s popínavými rastlinami. „Zničili ste nám hostinec!“ skríkla. „Za to zaplatíte!“

„Pošlite nám účet,“ odsekol Conner a pomohol sestre a kamarátom vstať.

„Čo sa stalo s Mužom v maske?“ spýtal sa Kvak.

Conner spýtavo pozrel na Alex, tá to však nedokázala vysloviť. Jej priatelia sa na dlhé mesiace vzdali vlastného súkromia a pomáhali jej hľadať Muža v maske, no napokon sa vrátia domov s prázdnyimi rukami. Ten pocit viny bol neznesiteľný a Alex sa videlo, že jej život leží v troskách rovnako ako hostinec.

„Je preč,“ oznámil Conner ostatným. „Doslova.“

O hodinu za nimi do zničeného hostinca prišiel sir Lampton s oddielom vojakov zo Statočného kráľovstva. Predtým táborili v lese pre prípad, že by ich dvojčatá potrebovali. Obklúčili zostávajúcích vojakov Veľkej armády aj čarodejnice a všetkých spýtali.

Alex si sadla na balvan pri potoku a spamätávala sa z udalostí tejto noci. Conner prešiel k nej a položil jej ruku na plece.

„Niečo sme predsa len dosiahli. Aspoň vieme, že za miznutím detí nie je ani jedna z týchto čarodejníc,“ poznamenal.

Alex by to nepriznala, ale nezvestné deti ju teraz trápili najmenej.

„Netušila som, že radšej zomrie, než by sa nám mal pozrieť do očí,“ fňukla. „Nenechala by som hostinec vzlietnuť, keby som bola tušila, že skočí.“

„Takže hostinec si nechala vzlietnuť zámerne alebo sa to len tak stalo?“ spýtal sa Conner. „Lebo v poslednom čase sa len tak stáva veľa vecí.“

Alex prevrátila oči a odišla od neho, ale Conner sa vybral za ňou.

„Odkedy si videla tvár Muža v maske, nevieš ovládať svoje schopnosti,“ povedal. „Mala by si si na to dávať pozor...“

„Prečo ho stále voláš Muž v maske?“ zvolala Alex. „Je to náš otec, Conner! Dobre viem, čo som videla! Prečo mi neveríš?“

„Nepomáhal by som ti ho päť mesiacov hľadať, keby som neveril, že si niečo videla,“ odvetil. „Ale neverím, že je to náš otec, kým jeho tvár nezazriem na vlastné oči.“

Alex vzdychla. „Je mŕtvy, takže nikto z nás sa ním už nemusi zaoberať. Len ľutujem, že som sa k nemu nedostala skôr, aby som mu mohla pomôcť – zmeniť ho znovu na človeka, ktorého sme poznali.“

Conner prikývol. „Teraz sa sústreď na to, aby si pomohla sama sebe.“

Nebol zďaleka taký rozrušený ako jeho sestra, v skutočnosti totiž neveril, že Muž v maske je ich otec. Hoci mu to Alex opakovala, bol presvedčený, že ich ocko by nikdy nespôsobil rozprávkovému svetu to, čo Muž v maske. Nikdy sa však neodhodlal priznať sa s tým svojmu dvojčatu.

„Čo máme spraviť s vojakmi z Veľkej armády a s čarodejnicami?“ zavolať na dvojčatá sir Lampton.

„Vojakov odveďte do Pinocchiovej väznice!“ prikázala Alex. „Ale čarodejnice pustite na slobodu – chcem, aby im bolo jasné, že proti nim nič nemáme.“

„Rozkaz, Kmotrička víla,“ prikývol sir Lampton.

Z lesa vybehol vojak v uniforme Statočného kráľovstva.

„Pane, prehľadali sme les, ale po Mužovi v maske sme našli ani stopy,“ oznámil sirovi Lamptonovi. „Pátrali sme v oblasti, kam určite dopadol, no nenašli sme jeho telo ani nijaké stopy.“

Alex a Conner na seba šokovane pozreli.

„Čože?“ zhýkla Alex. „On žije?“

„Ako by mohol prežiť ten pád?“ spýtal sa Conner.

Alex sa poobzerala a spočinula pohľadom na plukovníkovi Rembertovi. Rozbehla sa k nemu. Oči sa jej rozžiarili a vlasy jej vstali dupkom. Znovu ju ovládol hnev.

„Alex? Čo to robíš?“ zvolal Conner a rozbehol sa za ňou.

Skôr než ju stihol zastaviť, stromy okolo potoka ožili. Všetkých okrem Alex pevne zovreli konármi. Conner, jeho kamaráti, čarodejnice a vojaci Veľkej armády aj Statočného kráľovstva boli väzňami Alexinho podvedomia.

Strom, ktorý zvieral plukovníka Remberta, sa oddelil od zeme a držal ho vo vzduchu pred ňou.

„Ako prežil ten pád? Vy to určite viete!“ oborila sa naňho.

„Ubezpečujem vás, *mademoiselle*, že neviem,“ habkal.

Strom ho zovrel pevnejšie – ale nebol jediný. Všetky ostatné stromy stisli svojich zajatcov.

„ALEX! UPOKOJ SA! NÁS TO BOLÍ!“ zaprosil Conner.

Jeho sestra však bola ako v tranze – ešte nikdy ju nevidel takú nahnevanú. Momentálne pre ňu neexistovalo nič iné len plukovník Rembert a odpovede, ktoré od neho potrebovala.

„Na čo sa používa čarovný odvar, ktorý ukradol z paláca víl?“ spýtala sa Alex. „A čo ešte potrebuje, aby postavil armádu, o ktorej hovoril?“

„Neprezradil nám to!“ odvetil Rembert. „Všetko držal v tajnosti!“

Konáre sa obmotali Rembertovi okolo hrdla a škrtili ho.

„Ale určite viete, kam má namierené!“ vyhlásila Alex. „Povedzte mi to!“

Rembert sa dusil a nevládal hovoriť. „Ja... neviem...“ Rozkašľal sa. „Prisahám!“

„ALEX, PRESTAŇ!“ zvolal Conner.

Alex sa spamätala – stromy sa zase stali obyčajnými stromami

a pustili svojich zajatcov na zem. Alex sa začudovane obzerala, čo spôsobila – mala pocit, akoby z nej bol úplne iný človek.

Aj jej brat a priatelia na ňu vytriešťali oči. Nikto – vrátane jej samej – netušil, že takéto niečo dokáže.

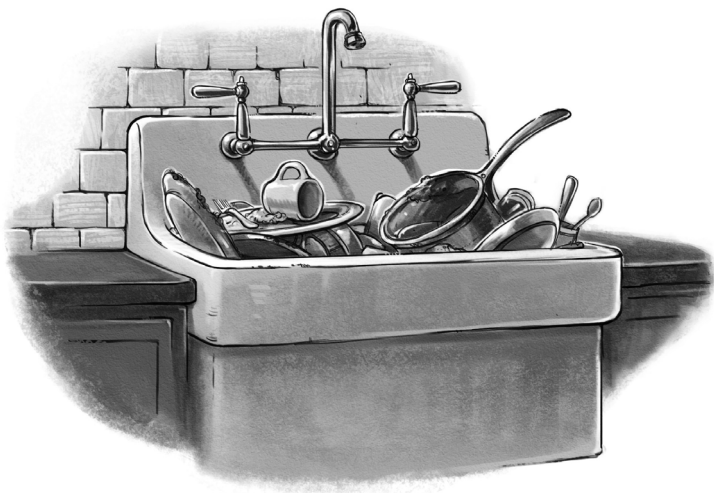
„Prepáčte!“ ospravedlňovala sa Alex so slzami v očiach. „Neviem, čo ma to posadlo!“

Zakryla si tvár rukami a rozbehla sa do lesa. Brat sa ani nepokúšal ísť za ňou; bolo mu jasné, že chce byť sama.

„Obávam sa, že naše pátranie po Mužovi v maske sa ešte neskončilo,“ prerušil napäté mlčanie Kvak.

Conner prikývol, ale bolo mu jasné, že nikto z nich sa nebojí pátrania po Mužovi v maske – *boja sa jeho sestry*.

DRUHÁ KAPITOLA

SÚHLASÍTE S POPLATKOM?

Emmerich Himmelsbach stál pri kuchynskom dreze a umýval z navršných tanierov flaky od dusenej hovädziny. Bol to presne stoštyridsiaty šiesty večer, čo umýval riad (niežeby to sám počítal), a ak to matka pri vyslovení trestu myslela vážne, Emmerich mal pred sebou ešte zhruba dvetisíc večerov.

Pani Himmelsbachová bola presvedčená, že Emmerich pred piatimi mesiacmi utiekol z domu s nejakými americkými mladistvými kriminálnikmi a užil si s nimi pár dní detinskej zábavy. Po návrate schytil výčitky, prednášky, prišiel o všetky výhody a bol odsúdený umývať riad, až kým nebude dosť starý, aby sa odsťahoval z domu. Emmerich si však pomyslel, že je to

nízka cena za to, čo považoval za svoje *životné dobrodružstvo*. A skutočným trestom bola nutnosť udržať pravdu o svojej expedícii v úplnej tajnosti.

Emmerich strávil každú chvíľu každého dňa myšlienkami na úžasných ľuďoch, s ktorými sa zoznámil, a na neuveriteľných miestach, ktoré v rozprávkovom svete videl. Zúfalo si prial, aby sa o svojich dobrodružstvách mohol s niekým porozprávať, ale jediný človek, s ktorým by sa do spoločného spomínania mohol bez obáv pustiť, žil na druhom konci zemegule.

Polovicu riadu mal umytú, keď v kuchyni zazvonil telefón. Emmerich spočiatku nedvíhal, lebo čakal, že zdvihne jeho mama vo vedľajšej izbe. Po siedmom zazvonení si však utrel ruky a chytil slúchadlo.

„Haló?“ ohlásil sa.

„Emmerich Himmelsbach?“ spýtal sa ženský hlas s americkým prízvukom.

„Ja?“ odvetil Emmerich svojou rodnou nemčinou. Nechápal, odkiaľ vie tá neznáma jeho meno.

„Telefonuje vám slečna Bree Campbellová zo Spojených štátov,“ oznámila mu spojovateľka, „na váš účet. Súhlasíte s poplatkom?“

Emmerich úplne nepochopil, čo mu hovorí, ale ak sa s ním Bree chce spojiť, tak by asi nemal byť proti. „No, zrejme áno,“ odpovedal.

Začul štuknutie a potom vystresovaný, nástožlivý a veľmi známy hlas.

„Emmerich? Si tam?“ zašepkala Bree.

„Bree! Ja... práve som na teba myslel!“ zvolal. Bol celkom hotový z toho, že s ňou hovorí, takmer zabudol po anglicky.

„Aj ja som na teba dosť myslela,“ odvetila, stále šeptom.

„Prečo šepkáš? Stalo sa ti niečo?“

„Nič, ale nemôžem dlho hovoriť,“ povedala Bree. „Tu je skoro ráno. Skrývam sa v škole, v školníkovom kumbáli. Bolo to jediné miesto, kde som našla trochu súkromia. Kde si ty? Si v bezpečí?“

Emmerich sa poobzeral po kuchyni a pokrčil plecami. „Tak nejako.“

„Dobre,“ vydýchla si Bree. „Veľmi sa s tebou potrebujem porozprávať! Naši mi dali zaracha až do vysokej školy za to, že som na školskom výlete opustila skupinu. A mimochodom, vďaka, že zaplatíš za tento hovor. Inak by si ho naši všimli na telefónnom účte.“

„Aj ja mám doma problémy,“ priznal Emmerich. „Odkedy som sa vrátil, musím každý večer umyť riad. Čo si vyfasovala ty?“

Bree vzdychla. „Riad, vysávanie, prácu v záhrade a všetko možné, čo im zide na um,“ vysvetlila. „Ale počúvaj ma, musím s tebou hovoriť o niečom inom. Často myslím na ten náš výlet do rozprávkového sveta...“

„Ja už ani na nič iné nemyslím!“ zvolal Emmerich. „Neprejde ani deň, aby som si neprial vrátiť sa tam.“

„Presne,“ prisvedčila Bree. „Rozprávkový svet mi strašne chýba a začala som plánovať cestu do Neuschwansteinu. Chcem totiž znovu prejsť cez portál.“

„Keby sa to tak dalo,“ vzdychol Emmerich. „Lenže to by musel niekto s magickou krvou zahrať na Panovej flaute. Nemáme ani takého človeka, ani Panovu flautu.“

„Presne,“ zopakovala Bree. „Preto premýšľam aj o iných spôsoboch, ako by sa dal portál aktivovať. Stále uvažujem o tom, ako fungoval, čo všetko sme sa o ňom dozvedeli – a viem, že čítam priveľa detektívok, ale myslím, že v tom, čo nám povedali, *som objavila obrovskú medzeru!*“

Emmerich bol zmätený. „Ty si našla medzeru, ktorou sa dá preliezť do rozprávkového sveta?“

„Kdeže, to nie je skutočná medzera – len medzera vo vysvetlení, ktoré sme dostali,“ vyhlásila Bree. „Často myslím na portál, ktorým sme prešli do rozprávkového sveta a... niečo mi tam neseďí.“

„Čo?“ zvolal Emmerich.

„Veľká armáda bola v portáli uväznená vyše dvesto rokov,“ vysvetľovala Bree. „Takže tu je moja otázka – ak tam Veľká armáda trčala tak dlho, ako to, že sme sa my cez portál dostali tak rýchlo? Nemali sme v ňom uviaznuť ako generál Marquis a jeho muži?“

Emmerich zažmúril jedno oko a zmraštil čelo, zamyslel sa. „Lenže Conner aj Matka hus cez portál prechádzali a nikdy tam neuviazli.“

„Veď to!“ Bree zabudla aj šepkať. „Čím sa Matka hus a Conner líšia od Veľkej armády?“

„Že...“ tipoval Emmerich, „neboli Francúzi?“

„Nie,“ odvetila Bree. „Bez ťažkostí prešli cez portál, lebo majú v krvi mágiu! *To znamená, že aj my dvaja máme asi v krvi mágiu!* Iné vysvetlenie neexistuje!“

Klesla mu sánka. Nechápal, ako by mohlo byť čosi také možné, ale celým srdcom tomu túžil uveriť.

„Ako by sa nám do krvi dostala mágia?“ nechápal. „Nie sme rodina s nikým z rozprávkového sveta.“

„V tomto bode sa tá moja teória trochu zamotáva,“ priznala Bree. „Ak si dobre pamätám, Matka hus darovala trochu svojej krvi Wilhelmovi Grimmovi, aby mohol zahrať na Panovej flaute a uväzniť Veľkú armádu v portáli...“

„Nemal by som si to zapisovať?“ prerušil ju Emmerich.

Bree pokračovala, kým hľadal pero a papier. „Ty aj ja máme nemecký pôvod. Je celkom možné, že sme potomkami Wilhelma Grimma!“

Emmerich zalapal po dychu. „*Mein Gott!*“ hlesol a ružové líca mu zbledli. „To by znamenalo, že sme vzdialení príbuzní!“

Bree sa usmievala od ucha k uchu – dlho čakala, kým sa s týmto objavom zverí niekomu inému. „A môžeme ten portál do rozprávkového sveta otvoriť aj sami!“

Emmerich zapol drvič odpadu, aby to, čo povie, nepočula jeho mama. „Ale ako to dokážeme?“

„Musíme si pozrieť rodokmene,“ povedala. „Mne to pôjde ťažko, lebo ma nepustia pomaly ani na WC a nemôžem rodičom prezradiť, prečo ma tak náhle zaujímajú predkovia. Ale musíme to skúsiť.“

Na jej strane čosi zazvonilo.

„Už musím ísť,“ oznámila. „Meškám na hodinu. Zistím si ešte niečo o svojej rodine a zavolám ti. Skús aj ty preklepnúť tú svoju.“

„Jasné! *Viel Glück!* To po nemecky znamená veľa šťastia.“

„Viem,“ zasmiala sa. „Aj ja tebe prajem *viel Glück.*“

Bree zložila a vydýchla si. Mala pocit, akoby jej po rozhovore s Emmerichom spadla zo srdca tona skál, no namiesto ťažoby nastúpila vlna adrenalínu. Bree s Emmerichom boli na pokraji najväčšieho objavu svojho mladého života.

Vstala z vedra, na ktorom doteraz sedela, a vyšla z maličkého školníkovho kumbálu. Len čo otvorila dvere, vrhli sa na ňu štyri dievčatá, ktoré boli nanešťastie jej spolužiačkami.

„Počúvaj, nie je čudné telefonovať z kumbálu?“ Mindy karhavo nadvihla obočie.

Mindy, Cindy, Lindy a Wendy – štyri členky čitateľského klubu zvaného aj Knihomolky – stáli na chodbe a čakali, kedy sa Bree vynorí. Pokúsila sa im uniknúť, ale zastali jej cestu.

„Márnosť, už mesiace sa mi vešiate na päty,“ prevrátila oči. „Fakt s tým musíte prestať, behá mi z vás mráz po chrbte!“

„S kým si sa to rozprávala, Bree?“ nedala pokoj Cindy. Keďže nosila na zuboch kovový strojček, hlas jej vždy trochu rezonoval.

„To nie je vaša vec,“ odsekla Bree. Opäť sa pokúsila vyslobodiť.

„A to teda je!“ dupla si Lindy, týčila sa nad Bree ako stĺp populičného osvetlenia. „Riaditeľka Petersová nás totiž poverila *dozorom na chodbách* – všetko, čo sa udeje pred dverami tried a počas vyučovania, je naša vec.“

Wendy, ktorá podľa všetkého ešte nikdy nevydala ani hláska, so založenými rukami prikyvovala.

Bree zažmúrla oči, aby ich nemusela prevrátiť. „Ja naozaj nechápem, ako si ešte nájdete čas na dozor popri čitateľskom klube a *špehovaní*.“

„Nie, čitateľský klub už nevedieme,“ informovala ju Mindy. Pohodila svojimi typickými vrkočmi tak hrdo, akoby ich dávno poverili oveľa dôležitejšími úlohami.

„Teraz máme pauzu od kníh a energiu venujeme inej záľube,“ dodala Cindy. „Založili sme si nový klub.“

„*Klub sprisahankýň!*“ šťastne zašepotala Lindy. „Náš malý koníček, sledovanie podozrivých aktivít, sa stal oficiálne mimoškolskou činnosťou!“

Bree zhlboka a utrápene vzdychla. Bolo jej jedno, ako sa nazývajú, pre ňu zostanú naveky Knihomolky.

„Po stý raz vám hovorím, že Alex a Conner sa presťahovali a chodia do školy vo Vermonete,“ vyhlásila. „Neuniesli ich mimozemšťania ani Bigfoot, neprehltla ich ľudožravá rastlina ani nič podobné, čo asi splietate.“

Mindy pozrela na kamarátky. „Ľudožravá rastlina? Hm... to nám ešte nezišlo na um...“

„Ja sa vám pokúšam vysvetliť len to, že tí dvaja sú v absolútnom poriadku a vy štyri by ste mali začať normálne žiť,“ zaúpela Bree.

„Ako to, že to počúvame zo všetkých strán?“ zatiahla Cindy. „Od pani riaditeľky, od okrskového dozoru, od polície, od rodičov... všetci nám tvrdia, že by sme si mali nájsť užitočnejšiu zábavu. Prečo si len my uvedomujeme, že sa tu deje niečo nekalé?“

Keby ju už mesiace nerozčuľovali, Bree by mala výčitky svedomia, že im klame. Boli absolútne posadnuté dvojčatami Alex a Connorom Baileyovcami a tajiť pred nimi informácie bolo, ako schovávať žuvacie hračky bande šteniatok, ktorým rastú dospelé zuby.

„No, toto bolo fakt zábavné, ale už meškám na vyučko,“ vyhlásila Bree a konečne sa pomedzi ne pretisla.

„Bez priepustky tam ísť nemôžeš!“ zakričala ešte Lindy a všetky štyri sa zlomyseľne zaškerili.

„Okej, tak mi ju napíšte,“ odvrkla Bree, no z ich samolúbych grimás vyčítala, že také jednoduché to nebude.

„Bree, Bree, Bree,“ krútila hlavou Mindy. „Poznáme ťa od škôlky. Si ako naša sestra.“

„Nechcem byť vaša sestra.“

„Takže ti dáme návrh,“ pokračovala Mindy. „Urobíme ti laskavosť, nepovieme pani riaditeľke, že sme ťa prichytili s telefónom v kumbáli, ale ty nám musíš povedať, kde sú Alex a Conner. Jasné?“

„Veď nemáte ako dokázať, že som telefonovala z toho kumbálu,“ bránila sa Bree. „Chýbajú vám dôkazy.“

Mindy pozrela na svoje tri spoločníčky – toto ani jednej z nich nenapadlo.

„Zato ja mám ponuku pre vás,“ vyhlásila Bree. „Napíšte mi ospravedlnenku, nech nemám problémy za neskorý príchod na hodinu, a ja vám poviem, kde naozaj sú Alex s Connerom.“

Knihomolky jej ochota šokovala.

„Naozaj?“ zhíkla Mindy.

„Fakt?“ pridala sa Cindy.

„Tak to sa nedá odmietnuť!“ zvolala Lindy.

Wendy prikyvovala tak rýchlo, div si nenatiahla sval na krku.

Všetky štyri vytiahli zápisník a napísali jej ospravedlnenku. Najrýchlejšie to zvládla Mindy a podala jej ju. Bree si papier prečítala a pokrčila plecami.

„Super, baby, vďaka.“ A obrátila sa na odchod.

„Počkat! Musíš nám prezradiť, kde sú!“ zvolala Mindy.

Knihomolky poskakovali od nedočkavosti, až to vyzeralo, že potrebujú ísť na záchod a hrozí im nehoda.

„Prezradím, ale určite nie *dnes*“, mávla rukou Bree. „To nebolo súčasťou našej dohody. Časom sa to odo mňa dozviete. Ak sa chcete venovať sprisahaniam, mali by ste sa viac sústrediť na detaily.“

Bree vykročila chodbou k triede. Knihomolky vyzerali ako svorka diviakov schopná vrhnúť sa na ňu.

„Len pokojne, dievčatá,“ prehovorila Mindy. „Ešte nie je koniec. My zistíme, čo sa stalo s Baileyovcami, aj keby to malo byť to posledné, čo na tomto svete urobíme.“

TRETIA KAPITOLA

ODKMOTRIČKOVANIE

Neožvali ste sa mi už dva týždne!“ vyhrkla Charlotte v čarovnom zrkadle. „Viete, aké to je, keď sa rodič nevie spojiť s deťmi? Jedného dňa sami budete mať deti a dúfam, že vám len tak z ničoho nič na týždne, mesiace zmiznú. Potom pochopíte, čo pri vás prežívam!“

Conner sedel v komnate svojej sestry v paláci víl – najradšej by bol hocikde inde. „Nie, mami, nevieme, aké to je,“ vzdychol. „Prepáč, že sme ťa včas neinformovali.“

„Mám toho dosť a NEBUDEM TO TOLEROVAŤ!“ ešte zvýšila hlas. „Ak sa mi neozvete najmenej dvakrát do týždňa, prejdeme do rozprávkového sveta a oboch vás za uši odvediem domov!“

„Mami, bez mágie sa do rozprávkového sveta nedostaneš,“ vyhrkol Conner a rýchlo si uvedomil, že to bola chyba.

Charlotte nadvihla obočie a prebodla syna takým zúrivým pohľadom, aký u nej ešte nevidel. „Hádam si nemyslíš, že za tebou nemôžem prísť, Conner?“ Zavrtela hlavou. „Je mi jedno, čo za hranicu medzi rozmermi máte, nič ma nezadrží, keď sa vyberiem za svojimi deťmi. Kašlem na mágiu, preplazím sa hoci aj cez toto zrkadlo, a ak budem musieť, dovlečiem vás domov!“

Bolo jasné, že Conner nemôže povedať nič, čím by situáciu zlepšil. Naozaj spolu so sestrou mamu zanedbali a teraz si museli vypočuť kázeň.

„Mami, máš právo hnevať sa, ale prosím, trošku si vydýchni...“

„Conner Jonathan Bailey, ty mi nebudeš hovoriť, aby som si vydýchla!“ To už vedel, že má vážny problém – oslovila ho všetkými jeho menami. „Ako si mám vydýchnuť, keď moje štrnásťročné deti bojujú proti armádam a drakom v inom svete?“

„No, toho draka zahnila starká...“

„Ten drak bude vyzeráť ako zajko v porovnaní so mnou, ak sa za vami budem musieť vybrať,“ zavrčala Charlotte. „A kde je tvoja sestra? Prečo sa so mnou nerozpráva aj ona?“

Keď sa dvojčatá naposledy rozprávali s mamou, detaily o svojom najnovšom výčine jej opísali len veľmi zhruba. Ak sa na nich takto hnevá už za to, že sa jej pravidelnejšie neozývajú, Conner si ani nevedel predstaviť, ako by reagovala, keby zistila, že muž, ktorého chcú priviesť k spravodlivosti, by teoreticky mohol byť jej zosnulý manžel.

„Alex je na zasadnutí Veľrady víl,“ povedal Conner. „Nechce ťa rozčúliť. Len má toho teraz, keď starká odišla, veľa.“

Connerovi padlo zaťažko nehovoriť mame pravdu, najmä keď videl, ako to účinkuje na Alex. Až si takmer prial, aby sa mama nejako dostala do rozprávkového sveta a spravila s jeho sestrou poriadok.

„Je mi jedno, akí dôležití a mocní ste odrazu vy dvaja. Stále som vaša matka a zaslúžim si úctu!“ nedala sa zahriaknuť Charlotte. „Ak môžu svojim matkám telefonovať prezidenti a králi, určite to nie je pod úroveň mojich detí!“

Na dvere ktosi zaklopal a dnu strčili hlavu Kvak a Jack. Conner odhadoval, že načúvali, obaja sa totiž tvárili oveľa ustaranejšie ako obyčajne.

„V pohode, len poďte ďalej,“ vzdychol. „Mama mi čistí žalúdok, lebo jej málo volám.“ Skúsil sa nad tým zasmiať, ale oni sa nerozveselili.

„Mal by si ísť do hlavnej siene,“ povedal Kvak.

„Tvoja sestra sa škriepi s Veľradou víl,“ dodal Jack.

Conner vzdychol. Akoby si nikdy nemohol oddýchnuť, najmä keď bol v paláci. „Mami, prepáč, ale musím zase hasiť nejaké problémy,“ skrúšene pozrel do zrkadla. „Sľubujem, že sa ti ozvem najmenej dvakrát do týždňa. A sestru nabudúce pred zrkadlo dovlečiem, ak to inak nepôjde.“

Charlotte si založila ruky. „Ešte jedna vec!“ Conner sa pripravil na poslednú výčitku – vedel, že bude mimoriadne ostrá.

„Oboch vás mám veľmi rada. Prosím, dávajte si na seba pozor,“ stíšila hlas Charlotte.

Connera pichlo pri srdci. V duchu sa pýtal, či od začiatku plánovala ukončiť rozhovor takto. Jeho mama bola šampiónka vo vyvolávaní výčitiek svedomia.

„Aj my ťa ľúbime, mami,“ povedal. „Neboj sa, dávajú tu na nás pozor. Prosím ťa, pozdrav od nás Boba.“

Charlotte zmizla a Conner sa vybral s Kvakom a Jackom po chodbe a dolu schodmi do hlavnej siene paláca. Predtým sa mu zdalo, že rozhovor s mamou vytvoril v izbe neznesiteľné napätie, teraz však zistil, že ešte hustejšia atmosféra vládne v sieni – až sa tam ťažko dýchalo.

